

השקרן המושלם

סיפור מסרביה

המשיך בדרכו. אבל הטוחן עבדקן עבר בדרך קצרה יותר לטחנה השלישית. כשכך קרה בפעם הרביעית הנער איבד את סבלנותו והחליט לטחון את החיטה איפה שזה לא יהיה.

האיש בעל הזקן גמר את טחינת תבואתו ואמר לנער שהתחיל לטחון את שלו "אולי נעשה גם חלה מהקמח הזה?"

הנער, שהרגיש לא נוח כי לא שמע בקול אביו, חשב "מה שנעשה אין להשיב" והסכים.

העבדקן הכניס קמח לתבנית ואמר לנער להביא קצת מים מהנהר, כדי ללוש בצק. כשהחלה הייתה מוכנה לאפיה הם שמו אותה לתנור וכיסו באפר חם עד שהיא נאפתה כמו שצריך. היא יצאה קטנה מאוד אבל העבדקן אמר לנער "שמע, במקום שכל אחד מאיתנו יקבל רק קצת, בוא נעשה תחרות. נראה מי מאיתנו יודע לספר סיפורי שקר גדולים. זה שישקר הכי טוב יקבל את החלה כולה." הנער היה במבוכה כי לא ידע איך להגיב, ולכן אמר "טוב, תתחיל אתה."

האיש התחיל אז לספר מעשיות על מכשפות, דרכונים, עצים שעליהם צומחות מטבעות זהב, על נהרות בהם זורמת כספית במקום מים. כשהתעייף כבר ולא יכול להמציא סיפור שיקרי

בקצה היער חי אדם זקן עם בנו היחיד. יום אחד הוא אמר לבנו ללכת לטחנה ולטחון קצת חיטה. "אבל" אמר לו "אל תכנס לטחנה אם הטוחן הוא בעל זקן."

הנער לקח את החיטה ויצא לדרך. כבר בקרבת המקום ראה טחנה גדולה, כשבדלת עומד אדם בעל זקן מגודל.

"שלום לך" קרא.

"שלום בני" ענה ההוא.

"האם אוכל לטחון קצת חיטה אצלך?"

"כן, ודאי! רק אגמור את עבודתי ותוכל לטחון כאן כמה שתרצה."

אך פתאום הנער נזכר במה אמר לו אבא ולכן נפרד מהטוחן והמשיך בדרך. הוא לא ידע שהטוחן מיד לקח את שק התבואה שלו ורץ מהר כדי להקדים אותו לפני שיגיע לטחנה הבאה. הנער ראה שוב אדם עבדקן לפני הטחנה ולא עצר אלא

חדש אמר לו הנער "זהו מה שאתה יכול להמציא?
זה לא כלום. שמע לי ואספר לך מעשה אמיתי."
"בנוערי, כשהייתי עוד איש זקן, היו לי כוורות
רבות. כל בוקר ספרתי את הכוורות ואת הדבורים
מחדש. לספור את הדבורים היה קל מאוד, אבל
כל פעם שספרתי את הכוורות, יצא לי מספר אחר.
יום אחד, כשספרתי את הדבורים הרגשתי
שחסרה הדבורה הטובה ביותר. בלי שהיה עליתי
על התרנגול שלי ויצאתי לחפש אותה. עקבתי
אחריה עד החוף והבנתי שהיא עפה מעבר לים
ושאני חייב ללכת אחריה. כשהגעתי לצד השני
ראיתי שאיש אחד רתם את הדבורה שלי
למחרשה ובעזרתה זרע דוחן.
"זו דבורה שלי!" קראתי "למה לקחת אותה?"
"אחי" ענה ההוא "אם היא שלך קח אותה" והחזיר
לי את הדבורה ואפילו הוסיף עוד שק דוחן, תמורת
העבודה של הדבורה.
שמתי את השק על גבי, הורדתי את האוכף
מהתרנגול כדי לתת לו לנוח ושמתי אותו על גבה
של הדבורה. עלייתי עליה ואת התרנגול הובלתי
אחרי בחבל. כשעפנו מעל הים נקרע החבל ששק
הדוחן היה קשור בו והדוחן נשפך לים. מובן שהכל
הלך לאבוד, אך לא רצינו להתעכב כי היה כבר

מאוחר. כשהגענו לצד שני ירדתי מהדבורה
ושחררתי אותה כדי שתלך לאכול, נתתי קצת
חציר לתרנגול ובעצמי נשכבתי לישון.
כשהתעוררתי למחרת ראיתי מחזה איום לפני.
בלילה זאבים אכלו את הדבורה והעמק כולו היה
מכוסה בשכבה עבה של דבש. התחלתי לחשוב
איך אפשר לאסוף קצת מהדבש כדי להביאו
הביתה.
קרה שהיה לי גרזן קטן בכיס. לקחתי אותו ויצאתי
ליער בתקווה שאמצא חיה כלשהי שאוכל לצוד,
לפשוט את עורה ולעשות ממנו שק לדבש. כשרק
נכנסתי ליער ראיתי שני צבאים מקפצים על רגל
אחת. הרגתי אותם במכה אחת, ועשיתי שלושה
שקים מהעורות שלהם. מילאתי את השקים בדבש
ושמתי על גבו של התרנגול.
כך חזרתי הביתה, שם נודע לי שבדיוק עכשיו נולד
אבא שלי ושעלי ללכת מיד כדי להביא מהים מים
מקדושים לטבילה.
הלכתי ובדרך חשבתי איך ניתן יהיה להשיב את
הדוחן שנפל לים, אבל כשהגעתי למקום ראיתי
שזרעי הדוחן נפלו על קרקע פורייה וצמחי הדוחן
ממש הבשילו. ולא רק זה, אבל הם נקצרו ביד
נעלמה, נתחנו ונאפו לחלה.

שאבתי מים קדושים מהים, לקחתי את החלה ועפתי על התרנגול חזרה הביתה. בדרך תפס אותנו גשם חזק, והחלה נמסה כולה. אך כמה שזה הרגיז אותי!

פתאום נזכרתי שכבר מזמן לא הסתפרתי והשערות שלי ארוכות מדי. כשעמדתי הן הגיעו עד לאדמה ורק כשהתיישבתי הם נגמרו ליד האוזניים שלי. לקחתי סכין חדה, גזרתי תלתל גדול וממנו עשיתי צמה. כשירד לילה קשרתי אותה בקשר גדול ושמתי תחת ראשי ככרית. אך איך להבעיר אש? היו לי אמנם גפרורים אבל לא היו לי עצים. אז נזכרתי שמחט תקועה בדש בגדי. הוצאתי אותה ופיצלתי לזרדים, הדלקתי אותם ונשכבתי ליד המדורה כדי לישון. כשישנתי רשף מהמדורה הדליק את שערותיי שנשרפו בין רגע. ביאוש זרקתי את עצמי על האדמה ומיד שקעתי בה עד המותניים. ניסיתי לצאת אך שקעתי עוד ועוד. אל כן רצתי מהר הביתה, הבאתי את חפירה, חפרתי את עצמי החוצה והתחלתי לחזור הביתה עם המים הקדושים.

בדרך ראיתי קוצרים בשדה. מזג האוויר היה כל כך חם שהם כולם נפלו ארצה בעילפון. קראתי להם "למה שלא תביאו הנה את הסוסה שלכם,

שהיא גבוהה כמו יומיים ורחבה כמו חצי יום. היא יכולה לתת לכם צל מספיק."

אבא שלי שמע זאת. הוא קפץ מיד על הסוסה הביא אותה לשדה והקוצרים המשיכו בעבודה בצילה. אני רצתי להביא להם מים בדלי עץ. כשהגעתי לבאר המים היו קפואים. אזי הורדתי את ראשי ושברתי בו את הקרח. כשחזרתי, הקוצרים התחילו לצעוק "מה קרה לראשך?" רק אז התברר לי ששכחתי את ראשי ליד הבאר. רצתי מהר כדי לקחת אותו אבל בינתיים שועל הוציא את הראש מהמים וניסה לשלוף ממנו את מוחי. ניגשתי אליו בזהירות ונתתי לו בעיטה חזקה. הוא ברח בזעקה גדולה אבל השאיר לי פתק שעליו היה כתוב "החלה היא שלי ועבדקן יחזור בידיים ריקות"

במילים אלה קם הנער, לקח את החלה וחזר הביתה לאבא. כשאבא ראה את הקמח ואת החלה שמח מאוד אבל שאל "אצל מי טחנת את הקמת?" "אבא" אמר הנער "לא מצאתי אף טוחן ללא זקן אז טחנתי אצל אחד עבדקן." "אני שמח, בני, שאתה בחור ישר" אמר אבא "ושאינך יודע לשקר."